

LBRIS

We know
books

macrina lazăr

senkiu fo yo frendship

Editura Paralela 45

- portret întârziat / 5
piatra cinică / 7
despre efecte / 8
nisip scurs / 9
cât praf / 10
aruncată / 11
a lu` nelu / 12
niciodată să nu spui nicio treabă / 14
autoportret / 16
(123 elefanți) / 17
early booking / 18
cotizație / 19
senchiu fo yo frendship / 21
primul vis al dimineții / 22
viitor legendar / 24
maternitate / 25
sexillness / 27
vertij / 28
mi-am ridicat genunchii / 29
întâlnirea / 30
ți-aduci aminte? / 31
clipa mea searbădă / 32
visul unui părinte / 33
oameni de zăpadă / 34
cerul ca oglinda / 35
omul face buck / 36
fericiți cei ce văd / 37
moșului 38
pietrele / 39
un nume ce pare luat la întâmplare / 40
flit / 42
notițe / 43
cuvinte de legătură / 45
ne-murire / 46
evoluție / 47
și nu mai știu / 48
tu / 49

retro vizor / 50	
câteodată în mine puteai viziona o scenă SF / 51	
spre port / 52	
undeva / 53	
nu-i forever / 54	
4:25 / 55	
zișeți voi șieva di poza me / 56	
dă-o-n misa / 57	
drum închis / 58	
la-nălțime / 59	
reflexie / 60	
*** / 61	
je suis COLECTIV / 62	
e iarnă / 63	
să colinde așteaptă la ușă copiii / 64	
pironit / 65	
consiliere / 66	
less wire / 67	
tarantula / 68	
marți / 69	

tot orașul îi știe drumurile la bodegă
se-nfruptă ca Bachus din lume
încă-l mai poți vedea mirându-se, făcând grimase
ha-ha, băi, domnilor
dumneavoastră
spuneți-mi voi ceva despre Paul Goma sau despre
generalu' Antonescu
băi, dragilor, n-ați aflat de frământările lui Dionis
sărman ca mine, băi
tu știi că eu am primit în chirie
modică,
mda
o familie amărâtă
câteodată stau și eu cu copiii în parc că măicuța lor se
duce să caute de lucru cu ziua
zice lumea că-i țigancă
băăăi nene, hai fă cinste
și, tu, acuma
numa cu una, una scurtă
c-apoi îți povestesc istoria
io am fost
profesor de rusă
pe când
cartea era carte, ordinea era ordine
ce mama dracu', nu glumim aici
copiii îmi ziceau tvr
s' trăiți
până-n '90
după aia eu unul nu m-am mai simțit în largu' meu
cineva din afară ți-ar putea spune
ce, doamne,
ce atâta domnie?

era bine pe vremea aia aveam un singur dușman, nu tu
voință... toți o prostime

hi-hi,

mai toarnă unu,

io

am fost tare iubit de toți

elevii mei

fetele mele erau cele mai din județ

nu-i socoteam niciodată ca pe proști

în careu mi-i scotea de exemplu

când îi vedeam ei mă iubeau pe mine

și eu îi iubeam, dragostea de să știți că iese până

în stradă

ceva îi împingea să

ridice mâna pe sus toată ziua

mi se rupea inima

ai mei au ajuns toți

oameni mari

6 | mi se rupe....

voi știți că unu, negricios rău

ce-și dădea pleoapele pe dos să râdă de-alde ele

ăla, da, ai ghicit, de-al florăresei

îmi dă mereu cincii

când mă vede strâmtorat

știi ca la nevoie

io știu că oamenii se uită la mine că de ce râd de ei și îi

beșteleasc

când ar trebui să-mi fie rușine

da` nu mi-i rușine

nu mai știu de așa ceva de când nevasta mi s-a dus

în lume așa faceți toooți

mie mi-e rușine mai mult de ridicolul vostru

și voi vedeți că eu vă văd și nu puteți scăpa, da eu, vedeți

bine, pot.

piatra lui Ciobotă
de grea
n-a ridicat-o nimeni
stă pe caldarâm uitându-se
cum își toarnă ultima picătură
de singurătate
în văzul lumii
în paharul uitat
în gol.

stăm cu toții pe o stradă largă pe care trec mașini
de război
le facem cu mâna să până și la stop
n-am vrea nici unul nici un conflict
noivoiei
indieni, egipteni, arabi, americani, români
ne vedem clădirile ridicate pe spatele aceluiași monstru
vedem statui meschine
tot ce ținem prin casă, statuete amulete
din plastic, lemn, sticlă, porțelan
iubim cu ardoare
casa noastră însă, știm bine, vrea sânge, vrea trup
ne ciocnim în drum spre piața de legume
negociem visele la tarabe
venim acasă precum scarlatina
8 | ne punem șerbet în pahare de plastic
sorbim autiști dintr-o gumă interminabilă moale bine
topită la o temperatură dorită
ne uităm unul la altul prin perdelele afumate
totul e cald ca-ntr-o placentă
încet
pe la tâmpile
o ninsoare
ca un sărut de copil
ne umple
de bogdaproste!

nu mai e nimeni
acasă
doar hainele
niște naive decorațiuni
multiplicate
la infinit
cu toate poftele și preferințele noastre
nu mai e nimeni
doar niște alei
ca niște limbi
în lumină
pajiștile umbroase
au rămas
în locul nostru
nu știu ce vânturi trântesc ușile
rămase fără de yală.